

чаливо преминахъ презъ стоманенитѣ стени на батисферата, скокнахъ на дъното ѝ и се свихъ на кълбо. Дъното бѣ кораво и студено и това ме накара да проговоря: помолихъ да ми дадатъ възглавница. Отисъ Бартонъ влѣзе следъ менъ. Наредихме се тъй, че да ни бжде нѣкакъ по-удобно. Азъ се настанихъ до прозорчето, а Бартонъ — при входа. Дадохъ заповѣдь и тежката врата се захлопна. Бурмитѣ бѣха завинтени, а ударитѣ на чуковетѣ отзвучаха въ ушитѣ ни съ такава сила, че насмалко щѣхме да оглушеемъ.

Ние вече бѣхме здраво затворени. Оставаше само единъ малкъ отворъ въ срѣдата на вратата. Най-сетне завинтенъ бѣ и голѣмиятъ болтъ за затваряне на вратата, и ние се намѣрихме напълно откъснати отъ външния свѣтъ, ако не смѣтаме връзката ни съ телефона. Нашитѣ прозорци бѣха направени отъ най-здравъ и най-прозраченъ материалъ.

Батисферата съ лекостѣта на самолеть се отдѣли отъ палубата и, люлеейки се, увисна надъ морето. После започна бавно да се спуска. Ние почти не усѣтахме, когато тя се удряше въ водата; само по прозорцитѣ се налепиха малки мѣхурчета, и нашата каюта се напълни съ зеленикава свѣтлина.